

Adore

Onar dezagun: bizi dugun une historikoan, egunetik egunera albiste kezkagarriagoak jasotzen ditugun honetan, adoreaz hitz egitea ia lekuz kanpo dagoela irudituko dakiguke. Badirudi denak etsipenera eramaten gaituela, gaituzten gaituzten egoeren aurrean segurtasunik ezak eta beti maila berean egotea eskatzen diguten itxaropenek harrapatuta.

Baina adore izateak ez du esan nahi beldurrik, minik edo ezintasunik ez sentitzea. Batzuetan, sentimendu horiek gu garaitzen ez uztea besterik ez da eta aurrera jarraitzeko indarra aurkitzea. Eta askotan, gertatzen zaigunari guk bakarrik aurre egiten ez diogunean, sortzen da indar hori.

Honela idazten du Chiara Lubich: «Gure bizitzan errealitate misterioitsu bat badago, oinazea da. [...] Gure ondoan dagoena eta maite gaituena ere askotan ez da hori konpontzen laguntzeko gai; eta, hala ere, batzuetan nahikoa da norbaitek gurekin partekatzea, baita isiltasunean ere»¹.

Hitz gakoa horixe da, hain zuzen ere: "partekatu". Izan ere, adorea ere behar da gure baitatik irteteko, besteengana hurbiltzeko eta bizi dutenaren aurrean axolagabe ez egoteko.

Une ilunenetan ere, saia gaitezen ongiarekin gaizkia garaitzeko indarra aurkitzen. Ez gaitezen geure baitan itxi, baizik eta besteei irekita egon gaitezen, keinu zehatz txikiekin zainduz, bai eguneroko ekintza txikietan, bai guztion ongiaren aldeko gizarte-konpromisoan.

Batzuetan, pertsona baten adorea beste batzuenari esker izaten da, behar den unean beste alde batera ez begiratzea erabakitzen dutelako. Mario Calabresik Alírekin izandako harremanari buruz kontatzen duen istorioa da. Alí oso jostun preziatua da, eta Italia iparraldeko hiri bateko denda txiki batean egiten du lan. «*Gure garaiko sinplifikazioetatik urrundu nahi duen edonor harritzen duen bizitza. Pentsa dezagun zenbat sinplifikazio aplika litezkeen Alíri, kopuru batera murriztuz, bat gehiago beste hainbaten artean: "errefuxiatua", "klandestino", "pateran iritsitako legez kanpoko etorkina", "asilo eskatzailea" ... Alí gauza horiek guztiak izan baita. [...] Alí bizitza lasaia eta normala eraikitzea lortu du, gurasoek amesten zutena, une zailenetan eskua luzatu eta hondoratzen utzi ez zioten pertsonak aurkitu zituelako. Bulgariako mugako basoan, ahots batek norabidea aldatzeko esan zionean gertatu zen, mugako guardiek tiro egin ez ziezaioten; Ahmad lagunak Italiarantz zeramatzan ontziaren estalkiraino arrastatu zuenean gertatu zen, itota hil ez zedin». Eta laguntza horrek jarraitu egin zuen Italiako hegoaldeko hiri txiki bateko alkateak duela gutxi hildako izeba zahar baten etxean hartu zuenean; Italiako beste muturreko (iparraldeko) herri txiki bateko bi irakasle erretiratutako etxeko ateak ireki*

¹ C. Lubich, 2005eko martxoko Bizi-Hitza. Palabras de Vida/2 (1991-2006) (arg. F. Ciardi), argitaratzeaz

zizkiotenean geltokian edo parkean lorik egin behar ez izateko; eta lagun talde batek higiezin agentziaren aurrean bermatu zuenean lokala alokatu ahal izateko.

Honela amaitu du Calabresik: «Bere kontakizunak esaten dit besteek markatu dezaketela aldea. Besteak gu gara»².

Agian adorea hauxe ere bada: norbaitek luzatzen digun eskuari esker guk aurrera egitea eta, guri tokatzen zaigunean, besteei luzatzeko ausardia izatea.

² Mario Calabresi, Ricucire la vita («Bizitza konpondu»): <https://mariocalabresi.com/ricucire-la-vita-2>